RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

nr. 238.889 van 27 juli 2017
in de zaak A. 222.649/IX-9093

In zake: Céleste COCKMARTIN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Matthias Hertegonne
kantoor houdend te 1700 Dilbeek
Eikelenberg 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sofie Logie en Michelle Decruy
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27 B
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

De vordering, ingesteld op 14 juli 2017, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van:

- de beslissing van 6 juli 2017, aangeboden op 10 juli 2017, van de coördinator van de Examencommissie Secundair Onderwijs;
- de beslissingen tot toekenning van een percentage van 50% voor een examenonderdeel wiskunde 6.2. afgelegd op 12 september 2016 en 9 december 2016;
- de beslissing tot toekenning van een percentage van 45% voor het examenonderdeel wiskunde 6.1. afgelegd op 24 mei 2017;
- tot toekenning van het percentage van 48% voor het vak wiskunde.

Tevens vordert verzoekster het bevelen van de voorlopige maatregel tot het samenkomen van de examencommissie om over haar resultaat te delibereren binnen de 5 dagen na het tussen te komen arrest.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 juli 2017, om 11.30 uur.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Matthias Hertegonne, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Michelle Decruy, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster was ingeschreven om via de examencommissie secundair onderwijs het diploma secundair onderwijs te behalen in de richting economie-wiskunde.

3.2. Op 12 september 2016 legt verzoekster het examen wiskunde 6.2. af en behaalt 52%. Verzoekster neemt, met het doel haar resultaat te verbeteren, op 9 december 2016 opnieuw deel aan het examen wiskunde 6.2. en behaalt hierop

50%.

Op 24 mei 2017 legt verzoekster het examen af voor het opleidingsdeel 6.1. wiskunde. Zij behaalt hierop 45%.

3.3. Naar aanleiding van de inzage van dit examen samen met haar begeleidende leerkracht, wordt verzoekster bij bericht op het EC-platform van 23 juni 2017 geantwoord:

> "Je had tijdens het inzagemoment van het examen wiskunde 3 aso 6.1. op 24 mei 2017 één of meerdere opmerkingen genoteerd. We hebben deze aandachtig onderzocht en hebben het volgende te melden-We hebben geen reden gevonden om je resultaat aan te passen".

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier met betrekking tot haar resultaat blijkt dat voor de A-vakken verzoekster 72% voor Nederlands, 55% voor economie en 48 % voor wiskunde totaliseert. Wiskunde is opgesplitst in wiskunde 1 waarvoor verzoekster 45% heeft behaald en in wiskunde 2 waarvoor verzoekster 50% heeft behaald.

Voor de B-vakken is verzoekster voor elk vak geslaagd. Zij behaalt 68% voor aardrijkskunde, 69% voor geschiedenis, 73% voor Frans, 58% voor Engels en 69% voor natuurwetenschappen.

3.5. Verzoekster dient op 26 juni 2017 een beroepschrift in bij de Commissiecoördinator van de examencommissie secundair onderwijs, waarin zij onder punt 4 stelt:

> "Gezien het afgelegde parcours en als de cijfers van de wiskunde-examens in de bredere context van het totale pakket aan geslaagde examens bekeken word(en), lijkt het me billijk dat gefocust wordt op het totale plaatje en niet op dat minieme tekort voor één vak. Het ultieme doel van de eindexamens aso moet toch zijn om te evalueren of iemand klaar is voor verdere studies. (…) Die, voor alle duidelijkheid, geen zwaar wiskundig curriculum inhouden. (…)
> Ik zou het enorm appreciëren indien u enerzijds zelf de laatste inzage zou

inkijken en anderzijds de opmerkingen van mijn leerkracht tijdens de inzage van het geslaagde gedeelte in rekening zou brengen. Maar vooral ook of u alles in een bredere context wil beschouwen en zou evalueren of ik inderdaad al dan niet klaar ben om die verdere stappen te zetten."

3.6. Op 4 juli 2017 vult verzoekster dit beroepschrift aan. Zij stelt hierin onder meer:

"Ik heb er ook de eindtermen algemeen secundair op nagelezen. Eén van de principes die gehuldigd wordt, is dat bij de eindexamens de leerling niet alleen beoordeeld wordt op de intellectuele kennis die hij verworven heeft, maar ook of hij de capaciteiten heeft om hogere studies aan te vatten. De klasseraad is het orgaan dat over dit laatste beslist.
Als ik al mijn examens optel, haal ik 64%, waarbij ik geslaagd ben voor alle vakken, behalve voor wiskunde met het kleinste tekort, nl. 1%.
Ik voel me in deze situatie niet op dezelfde manier behandeld als mijn medeleerlingen; er is geen totaalscore, alleen punten op zich, voor de B-vakken is er wel degelijk een regel waarbij tekorten opgevangen worden, niet voor de A-vakken, er is geen klasseraad die het globale plaatje bekijkt, laat staan dat men oordeelt of ik klaar ben om hogere studies aan te vatten (…)."

3.7. Bij brief van 6 juli 2017 wordt aan verzoekster onder meer geantwoord:

"Wat je opmerking betreft over het beperkte tekort voor wiskunde kunnen we enkel stellen dat de deliberatieregels zeer duidelijk en welomlijnd beschreven staan in het examenreglement. Wiskunde is een A-vak, wat logisch is in de studierichting Economie-Wiskunde. Volgens de regels moet je voor een A-vak minimum 50% hebben. Daarover is eigenlijk geen discussie mogelijk.
Verder kunnen en willen wij ons bij de beoordeling van examens niet uitspreken over de vraag of iemand klaar is voor verdere studies.
(…)
De Examencommissie werkt volgens eigen regels en afspraken die duidelijk omschreven staan in het examenreglement. Je hebt dat examenreglement goedgekeurd en weet wellicht dat we een eigen deliberatiesysteem hebben, waaraan we hierboven al refereerden. De Examencommissie is geen school, beoordeelt slechts op basis van examens en heeft geen klassenraad.(…)."

IV. Ontvankelijkheid

4.1. De verwerende partij werpt een exceptie van niet-ontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing, gelet op de devolutieve werking van het intern beroep, zoals deze blijkt uit de artikelen 67 tot 70 van het examenreglement, dat de interne beroepsprocedure regelt.

Beoordeling

4.2. Artikel 69 van het examenreglement bepaalt:

> "Artikel 69
> De interne beroepsprocedure kan leiden tot:
> • de gemotiveerde afwijzing van het beroep door de Examencommissie op grond van onontvankelijkheid;
> • een beslissing van de Examencommissie die de oorspronkelijke beslissing op gemotiveerde wijze bevestigt
> ° een beslissing van de Examencommissie die de oorspronkelijke beslissing op gemotiveerde wijze herziet."

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de examencommissie op gemotiveerde wijze ofwel het beroep onontvankelijk verklaart, ofwel de oorspronkelijke beslissing bevestigt of herziet. De beslissing van de examencommissie komt aldus in de plaats van de oorspronkelijke beslissing, zodat, ingevolge de devolutieve werking van het intern beroep, de vordering enkel ontvankelijk is in zover zij is gericht tegen de beslissing van 6 juli 2017 van de commissiecoördinator van de Examencommissie Secundair Onderwijs.

De exceptie is gegrond. De vordering is niet ontvankelijk wat de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing betreft.

V. De schorsingsvoorwaarden

5.1. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Wat de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft

5.2. Er zij aan herinnerd dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een ernstige verstoring teweegbrengt in het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, dat ze de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang brengt.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringend karakter van de zaak door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond.

Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”. Dit impliceert dat de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift aan de hand van precieze en concrete feitelijke gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure onherroepelijk te laat zal komen én dat zij als eisende partij al het nodige heeft

gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State.

Het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid tot schorsing wordt aldus mede afgemeten naar de haast die een verzoekende partij zelf betoont bij het instellen van haar vordering. De noodzaak om na de kennisname van de griefhoudende beslissing met passende voortvarendheid de vordering bij de Raad van State in te leiden is immers inherent aan het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure. Diligent optreden is vervat in de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Van een verzoekende partij – die haar belangen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing immers dermate nadelig aangetast weet dat zij de afwikkeling van de procedure en zelfs de gewone schorsing niet kan afwachten – wordt gevergd dat zij al het nodige heeft gedaan om de schade te voorkomen en om de zaak zo spoedig mogelijk aanhangig te maken bij de Raad van State.

Met ingang van 1 maart 2014 zijn de schorsingsvoorwaarden door de wetgever gewijzigd. Aangenomen kan worden dat de diligentie waarmee een verzoekende partij tegen een haar grievende rechtshandeling opkomt met een vordering tot schorsing of een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voortaan niet noodzakelijk is af te lezen uit het tijdsverloop tussen de kennisname van de bestreden handeling en het instellen van die vordering. De huidige regelgeving laat toe dat de schorsing “op elk moment” wordt gevorderd (artikel 17, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State) en de situatie is denkbaar dat een zaak door gewijzigde omstandigheden pas dringend wordt – of zelfs uiterst dringend – nádat reeds eerder een annulatieberoep aanhangig werd gemaakt. Het is met andere woorden voortaan vanaf het ogenblik waarop de uiterst dringende noodzakelijkheid ontstaat, dat van een verzoekende partij wordt verwacht met passende voortvarendheid op te treden. Dit ogenblik moet niet – maar kan nog wel – samenvallen met het ogenblik waarop het besluit is genomen

en dus vanuit het standpunt van de verzoekende partij, het ogenblik waarop zij er kennis van krijgt.

Beoordeling

Wat de diligentie van verzoekster betreft

5.3. De bestreden beslissing werd verzoekster betekend op 6 juli 2017 met kennisname op 10 juli 2017.

De vordering werd ingesteld op 14 juli 2017. Verzoekster is dan ook met de voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid vereiste diligentie opgetreden.

Wat de spoedeisendheid betreft

5.4. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoekster haar studies in het hoger onderwijs kan aanvatten aan de universiteit van Maastricht, mits zij daartoe haar diploma secundair onderwijs voorlegt. Dit diende te gebeuren vóór 15 juli 2017, maar er werd haar uitstel verleend tot uiterlijk 31 augustus 2017.

Bij gebreke aan voorlegging van het diploma secundair onderwijs kan verzoekster haar studies hoger onderwijs niet aanvatten, hetgeen dat nog zou kunnen worden gekeerd door de toewijzing van de onderhavige vordering. Het staat de Raad van State immers niet vooruit te lopen op de beslissing die de examencommissie na een tussen te komen schorsingsarrest zal nemen. Gelet op de korte termijnen kan verzoekster worden bijgetreden dat te dezen een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing. Noch het feit dat verzoekster zich heeft ingeschreven voor een herkansing ‘wiskunde 6.1.’ op 28 augustus 2017 en dat de verwerende partij heeft toegezegd dat indien de verzoekende partij slaagt, zij onmiddellijk haar diploma gedateerd op 28 augustus

2017 zal afgeleverd krijgen, noch het argument dat “zelfs een schorsingsarrest er geenszins toe leidt dat aan de verzoekende partij zonder meer haar diploma moet worden toegekend”, zijn van aard anders over de spoedeisendheid van de zaak te oordelen.

De ernst van de middelen

Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

5.5. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 11 en artikel 159 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, en van “het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel”.

Zowel het oude (artikel 64) als het nieuwe examenreglement (artikel 62) stellen dat er slechts een mogelijkheid bestaat tot inzage voor examens waarvoor de kandidaat niet geslaagd werd verklaard. Artikel 62 bepaalt verder “Een kandidaat kan wel een inzage aanvragen van een examen waarop hij geslaagd is als het examen een onderdeel is van een vak dat uit verschillende examens bestaat. In dat geval mag hij nog niet geslaagd zijn voor het geheel”.

Wat het eerste examenonderdeel van het vak wiskunde betreft, heeft verzoekster inzage gehad. Op grond van het oude reglement werd geen feedback gegeven ondanks de wijziging van het examenreglement achteraf in de loop van het jaar en nog voor het globaal cijfer werd berekend; er werd ook geen inhoudelijk antwoord gegeven op de opmerkingen geformuleerd door de begeleidende leerkracht van verzoekster.

Wat het tweede examenonderdeel aangaat, is het antwoord dat verzoekster via het EC-platform op 23 juni 2017 ontving:

> "Je had tijdens het inzagemoment (…) één of meerdere opmerkingen genoteerd. We hebben deze aandachtig onderzocht en hebben het volgende te melden: (…) We hebben geen reden gevonden om je resultaat aan te passen."

Iedere feedback, zowel materieel als formeel, ontbreekt. Door de begeleidende leerkracht en door verzoekster werd een duidelijk geconcretiseerde opmerking geformuleerd, namelijk dat de kwestieuze oefening met een correcte redenering werd opgelost doch dat deze omwille van een rekenfout te wijten aan dyscalculie, als onjuist werd beoordeeld. Op de overheid rust een verzwaarde motiveringsverplichting nu zij ondersteunende maatregelen aanbiedt maar geen rekening houdt met de dyscalculie van verzoekster.

Het louter verwijzen naar het gebruik van een rekenmachine doet niet ter zake, vermits dit niet verhindert dat in het kader van dyscalculie fouten worden gemaakt.

Er is tevens ongelijkheid tussen de examinandi, geslaagd voor een bepaald vakonderdeel doch niet voor het geheel, van voor en na de inwerkingtreding van het nieuwe examenreglement. Het temporeel onderscheid strijdt met het gelijkheidsbeginsel.

Artikel 64 van het examenreglement 2015 dient buiten werking te worden gesteld.

Wat de formele motivering betreft, zijn de beslissingen tot toekenning van het percentage naar aanleiding van de opmerkingen van verzoekster niet verwoord. De loutere vermelding dat er geen redenen kunnen worden gevonden om de uitslag te herzien, voldoet niet.

Bij de inzage was er geen consulteerbaar dossier voorhanden. Ook in de beroepsfase geeft de verwerende partij geen antwoord, zij geeft dit toe:

> "Op 23 juni 2017 heb je melding gekregen dat de Examencommissie geen reden had gevonden om je resultaat aan te passen. We geven toe dat de commentaar geen verduidelijking geeft voor jou en met het oog op remediëring misschien wat uitgebreider of concreter mocht."

Beoordeling

5.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een "afdoende" wijze. De formelemotiveringsplicht houdt evenwel niet in dat de administratieve beroepsinstantie ertoe is gehouden om uitdrukkelijk op alle in het beroepschrift aangevoerde argumenten te antwoorden. Het afdoende karakter van de motivering betekent wel dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

In de voorliggende zaak bepaalt artikel 69 van het examenreglement bovendien wat de interne beroepsprocedure betreft, onder meer dat wanneer de examencommissie de oorspronkelijke beslissing bevestigt, dit op "gemotiveerde wijze" dient te geschieden.

Het bestaan en de zin van de beroepsprocedure vereist dat de motivering er blijk van geeft dat de bezwaren van de leerling daadwerkelijk in overweging zijn genomen en in de nieuwe beoordeling zijn betrokken, dat de leerling begrijpt waarom die argumenten de beroepscommissie niet konden overtuigen en dat ten minste een uitdrukkelijke repliek volgt op de vragen die voor de leerling blijkens zijn beroepschrift van wezenlijk belang zijn en die, mochten ze terecht zijn gesteld, mogelijk tot een voor de leerling ander resultaat leiden.

5.7. Te dezen dient te worden vastgesteld dat, wat de vraag van verzoekster tot inzage op zich betreft, verzoekster inzage heeft gekregen, hetgeen overigens niet wordt betwist. Dat er bij de eerste inzage geen feedback werd gegeven, wordt door de verwerende partij verantwoord door het feit dat die ook juridisch niet is vereist, dat er ondanks het reglement toch inzage was gegeven en dat het examen is nagekeken geworden.

5.8. Wat het antwoord van de verwerende partij betreft naar aanleiding van het tweede inzagemoment, kan *prima facie* met verzoekster worden aangenomen dat de verwerende partij geen afdoende antwoord heeft gegeven.

Door de verwerende partij werd op de vraag van verzoekster aangaande de wijze waarop met haar opmerking en deze van haar begeleidende leerkracht ter gelegenheid van de tweede inzage op 19 juni 2017 rekening werd gehouden, onder meer het volgende geantwoord:

> "Op 23 juni 2017 heb je melding gekregen dat de Examencommissie geen reden had gevonden om je resultaat aan te passen. We geven toe dat de commentaar geen verduidelijking geeft voor jou en met het oog op remediëring misschien wat uitgebreider of concreter mocht. Maar we kunnen je verzekeren dat de opmerking echt behandeld is en dat gebleken is dat jouw werkwijze en oplossing bij de bewuste vraag echt niet correct waren.(…)"

Ook in de beroepsfase wordt aldus door de verwerende partij geen nadere precisering gegeven waarom verzoeksters werkwijze en oplossing met betrekking tot de kwestieuze vraag niet correct was. De verwerende partij verschaft in de bestreden beslissing niet de minste uitleg waarom dit zo is. De loutere affirmatie dat verzoeksters "werkwijze en oplossing bij de bewuste vraag echt niet correct waren" volstaat daartoe niet. In haar nota zet de verwerende partij thans wel concreet uiteen waarom volgens haar het antwoord van verzoekster met betrekking tot de betrokken vraag was gesteund op "een foute aanpak en een foute redenering". Deze *post factum* verantwoording kan het gebrek aan motivering van de bestreden beslissing zelf evenwel niet ongedaan maken. De bestreden beslissing van de examencommissie lijkt dan ook *prima facie* niet afdoende gemotiveerd in

de zin van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

VI. Voorlopige maatregelen

6.1. Verzoekster vraagt de Raad van State bij wijze van voorlopige maatregel de examencommissie te doen samenkomen om haar resultaat te "delibereren" binnen de vijf dagen na het tussen te komen arrest.

Beoordeling

6.2. De verwerende partij werpt op dat het examenreglement de examencommissie niet toelaat om "het resultaat van verzoekster te delibereren". Daar waar de kandidaten voor B-vakken een aantal buispunten krijgen die zij zelf kunnen inzetten om zich te delibereren voor deze vakken – de examencommissie moeit zich daar niet mee en kent zelf geen buispunten toe – kunnen de kandidaten voor A-vakken geen buispunten inzetten. Daarop moeten zij 50% behalen om geslaagd te zijn. Wiskunde is in de richting Economie-Wiskunde een A-vak, en dus ondelibereerbaar.

Uit de context van het geschil blijkt dat verzoekster niet vraagt dat zij voor het vak wiskunde zou worden "gedelibereerd" in de zin zoals bedoeld door de verwerende partij, maar dat de beslissing over haar intern beroep zou worden overgedaan waarbij de examencommissie op een gemotiveerde wijze de oorspronkelijke beslissing herziet of bevestigt.

Teneinde de belangen van verzoekster te vrijwaren is het derhalve aangewezen bij wijze van voorlopige maatregel aan de verwerende partij op te leggen als Examencommissie Secundair Onderwijs samen te komen teneinde haar beslissing over het intern beroep van verzoekster opnieuw te onderzoeken en een afdoend antwoord te geven op de door haar geformuleerde bezwaren, en dit

allemaal binnen een termijn van vijftien dagen te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 6 juli 2017 van de Examencommissie Secundair Onderwijs waarbij het intern beroep van Céleste Cockmartin als ontvankelijk, doch ongegrond wordt afgewezen.

2. De Raad van State verwerpt de vorderingen voor het overige.

3. De Raad van State beveelt de verwerende partij binnen een termijn van vijftien dagen te rekenen vanaf de betekening van dit arrest, als Examencommissie Secundair Onderwijs samen te komen teneinde haar beslissing over het intern beroep van verzoekster opnieuw te onderzoeken en een afdoend antwoord te geven op de door haar geformuleerde bezwaren.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 juli 2017, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Johan Bovin,	staatsraad, waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Vera Wauters,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Vera Wauters	**Johan Bovin**